

חכמים אמרו לו זאת, ולא מלאכי השרת ממש.

דאי תימא, כי אם תאמר שמלאכי השרת ממש סחו לו את הדברים הללו, אמאי אמר רבי יוחנן שאין הלכה כיוחנן בן דהבאי? הא אינהו מלאכי השרת בקיאי בצורת הולד טפי, בקיאים הם בגורמים המביאים לפגם בוולדות בשעת עיבורם יותר מבני אדם, ויש לנו לנהוג לפי דבריהם כדי שלא יפגמו הוולדות מחמת הנהגה המביאה לפגמים שכאלו!

אלא בהכרח, שחכמים סחו לו זאת, ולכן אמר רבי יוחנן את דעתו שאין לחוש לכך.

ואמאי קרו להו דרבנן בתואר "מלאכי השרת"? — דמצייני שהם דומים כמלאכי השרת.

מעשה בההיא אשה דאתאי לקמיה דרבי. אמרה לו: רבי, ערכתני לו שלחן לבעלי לתשמיש, והפכו!

אמר לה רבי: בתי, תורה התיירתיך לנהוג עמך כך, ואני — מה אעשה לך?

ועוד מעשה, בההיא אשה דאתאי לקמיה דרב. אמרה לו: רבי, ערכתני לו שלחן, והפכו!

אמר לה רב: מותר לו לנהוג כרצונו, מאי שנא מן ביניתא [דג]. משל הוא לדג, שיכול אדם לצלותו או לבשלו כרצונו, וכך התיירה התורה לבעל לנהוג בתשמיש כרצונו.

כתיב [במדבר טו] "ולא תתורו אחרי לבבכם" —

מכאן אמר רבי: אל ישתה אדם בכוס זה, ויתן עיניו בכוס אחר.

אמר רבינא: לא נצרכא, אלא דאפילו בשתי נשוי, לא יתן עינו באחת וישמש עם השניה.

כתיב [יחזקאל כ] "וברותי מכם המורדים והפושעים בי" —

אמר רבי לוי: אלו בני תשע מדות, וסימנם: בני אפנ"ת משגע"ח:

בני אימה, בני אנוסה, בני שנואה, בני נידוי, בני תמורה, בני מריבה, בני שכרות, בני גרושת הלב, בני ערבוביא, בני חצופה.

ופרכינן: איני!

והאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל אדם שאשתו תובעתו לשתשמיש — הויין לו בנים שאפילו בדורו של משה רבינו לא היו כמותם.

שנאמר [דברים א]: "הבו לכם אנשים חכמים ונבונים", וכתיב "ואקה את ראשי שבטיכם", ואולם לא כתיב "נבונים".

וכתיב [בראשית מט]: "יששכר חמור גרם", וכתיב [דברי הימים א יב] "מבני יששכר יודעי בינה לעתים"!

ומשנינן: ההיא — דמריציא ארצווי.

הדרן עלך ואלו מותרין